

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/95/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4122208487
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4122208487.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Špitálska 4, 6, 8, IČO: 00 681 156, proti žalovaným: 1. A. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XX, zast. ADVOKÁCIA, s. r. o., so sídlom Nitra, Hollého 10, IČO: 36 854 107, 2. C. D. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. A., G. XX, 3. C. H. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom I., J. K. XX, 4. D. L. J., B., nar. XX. XX. XXXX, bytom I., M. N. XX, žalovaní v 2. až 4. rade zast. JUDr. Milanom Križalkovičom, advokátom, so sídlom Spišská Nová Ves, Hviezdoslavova 11, IČO: 31 950 817, o zaplatenie 20 230,23 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 22. júna 2023 č. k. 18C/75/2022-187 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaným v I. až 4. rade sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovaným v I. až 4. rade priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 420 ods. 1, § 438 ods. 1, § 100 ods. 1, § 106 ods. 1, 2, § 112 Občianskeho zákonníka, § 46 ods. 3, § 232 ods. 4, § 288 ods. 1 Trestného poriadku a vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 18. 06. 2010 žalobca v zastúpení Sociálnou implementačnou agentúrou, ktorá bola sprostredkovateľským orgánom v rámci Operačného programu Zamestnanosť a sociálna inklúzia uzavrel s prijímateľom NPL S, s. r. o., so sídlom: Továrnska 54, Zlaté Moravce, IČO: 35 917 385 Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. Z 2711023048501 s názvom „Zvýšenie adaptivity zamestnancov spoločnosti NPLS“. Na základe zmluvy o NFP boli prijímateľovi poskytnuté finančné prostriedky vo výške 109 583,88 eura, čo predstavovalo 70% z celkovej žiadanej sumy NFP. Poskytnuté finančné prostriedky sa členili v pomere 85% za zdroj Európskych spoločenských a 15% zo štátneho rozpočtu. Na základe podnetu Prezídia Policajného zboru - úradu boja proti korupcii zo dňa 19. 11. 2012 bolo vedené trestné stíhanie za účelom preverenia realizácie projektu prijímateľa. Žalobca tvrdil, že si voči obvineným v trestnom konaní uplatnil nárok na náhradu škody, pričom bol rozsudkom s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces. Zároveň tvrdil, že z tretieho odseku skutkovej vety uvedenej na strane 2 rozsudku vyplýva, že žalovaní spoločným konaním spôsobili žalobcovi škodu vo výške 20 230,23 eura (prostriedky z rozpočtu Európskych spoločenských, t. j. 85%), ktorú si žalobca v danom spore uplatnil. Z výpisov z účtu Štátnej pokladnice boli realizované úhrady jednotlivých súm v zmysle zmluvy o NFP, a to od 07. 12. 2010 do 21. 05. 2013. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica

zo dňa 13. 04. 2017 sp. zn. BB-3T 6/2017 bolo rozhodnuté o tom, že sa schvaľuje dohoda o vine a treste medzi prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR a obvinenými A. A., C. D. E., C. H. D. a D. L. J., B. zo dňa 01. 03. 2017 a 02. 03. 2017 a potvrdzuje sa, že žalovaní v 1. a 2. rade sú vinní, že spoločným konaním od iného vylákali príspevok zo štátneho rozpočtu, ktorého použitie je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺňali, a to tým, že ho uviedli do omylu v otázke ich splnenia a použili vo väčšom rozsahu na iný ako určený účel, ako aj za účasti pomocníkov použili a predložili nesprávny doklad a tým umožnili spôsobenie sprenevery rozpočtu Európskych spoločností vo väčšom rozsahu, čím spáchali prečin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon (ďalej len „Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Za to boli odsúdení, žalovaná v 1. rade na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, výkon trestu odňatia slobody sa podmienene odložil, určila sa jej skúšobná doba v trvaní 18 mesiacov, bol jej uložený peňažný trest 500,- eur a náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 mesiac. Žalovaný v 2. rade bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, výkon trestu odňatia slobody sa podmienene odložil, určila sa mu skúšobná doba v trvaní 24 mesiacov, bol mu uložený peňažný trest 1 500,- eur a náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiace. V skutkovej vete bolo okrem iného uvedené, že žalovaní spôsobili škodu rozpočtu Európskych spoločností vo výške 2 327,40 eura a štátnemu rozpočtu SR vo výške 410,71 eura, ako aj vo výške 3 570, 04 eura. Poškodený Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR sa podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku s nárokom na náhradu škody odkázalo na civilný proces. Zároveň bolo rozhodnuté, že žalovaní v 3. a 4. rade poskytli inému pomoc, na spáchanie trestného činu zadovážením prostriedkov, čím umožnili, aby sa použili a predložili nesprávne doklady a tým umožnili spôsobenie sprenevery rozpočtu Európskych spoločností vo väčšom rozsahu, čím spáchali prečin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona formou pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zákona. Za to boli odsúdení tak, že žalovaná v 3. rade na peňažný trest vo výške 2 000,- eur, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov, žalovanému v 4. rade bol uložený peňažný trest vo výške 2 000,- eur a bol ustanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov. Poškodený Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR sa podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku s nárokom na náhradu škody bolo odkázané na civilný proces. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13. 04. 2017. Zo spisu Špecializovaného trestného súdu BB-3T 6/2017 súd zistil, že Prezídium PZ NAKA listom zo dňa 23. 12. 2014 upovedomila SIA o tom, že uznesením vyšetrovateľa PZ zo dňa 14. 11. 2014 bolo voči C. D. E. a spol. vznesené obvinenie za zločin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona a iné (spoločnosť NPL S, s. r. o.). Upovedomenie bolo doručené SIA dňa 08. 01. 2015. Dňa 14. 04. 2016 sa konal výsluch poškodeného, v mene ktorého konal A. O. P. ako zamestnanec SIA, ktorý bol splnomocnený na zastupovanie žalobcu na základe plnomocenstva zo dňa 06. 04. 2016, udeleného ministrom L. K., č. IA/BEZ/2016/649. Menovaný uviedol, že sa pripája k trestnému konaniu a v prípade uznania viny v trestnom konaní konkrétnej osobe si bude uplatňovať náhradu škody vo výške 106 892,91 eura, čo už je suma znížená o požadovanú sumu na vrátenie NFP od prijímateľa. Úrad špeciálnej prokuratúry GP SR listom zo dňa 14. 02. 2017 upovedomil žalobcu v trestnej veci obv. A. A. a spol., že ako zástupca poškodeného má právo (nie povinnosť) sa zúčastniť konania o dohode o vine a treste, ktoré sa uskutoční dňa 01. 03. 2017 o 9.00 hod. V zápisnici o konaní o dohode o vine a treste zo dňa 01. 03. 2017 v trestnej veci obvinenej A. A. sa uvádza, že poškodenému bolo doručené upovedomenie o termíne na konanie o dohode o vine a treste dňa 20. 02. 2017 a poškodený nebol prítomný. Žalovaná v 1. rade v otázke náhrady škody navrhla riešiť vec v civilnom konaní. Prokurátor na základe toho súdu navrhol, aby bol poškodený - žalobca podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilné konanie. Úrad špeciálnej prokuratúry GP SR listom zo dňa 16. 02. 2017 upovedomil žalobcu v trestnej veci obv. C. D. E. a spol., že ako zástupca poškodeného má právo (nie povinnosť) sa zúčastniť konania o dohode o vine a treste v trestnej veci obvinených C. D. E., C. H. D., D. L. J., ktoré sa uskutoční dňa 02. 03. 2017 o 10.00 hod., 10.30 hod. a 11.00 hod. V zápisnici o konaní o dohode o vine a treste zo dňa 02. 03. 2017 v trestnej veci obvineného C. D. E. sa uvádza, že poškodenému bolo doručené upovedomenie o termíne na konanie o dohode o vine a treste dňa 22. 02. 2017 a poškodený nebol prítomný. Žalovaný v 2. rade v otázke náhrady škody navrhla riešiť vec v civilnom konaní. Prokurátor na základe toho súdu navrhol, aby bol poškodený - žalobca podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilné konanie. V zápisnici o konaní o dohode o vine a treste zo dňa 02. 03. 2017 v trestnej veci obvinenej C. H. D. sa uvádza, že poškodenému bolo doručené upovedomenie o termíne na konanie o dohode o vine a treste dňa 22. 02. 2017 a poškodený nebol prítomný. Žalovaná v 3. rade v otázke náhrady škody navrhla riešiť vec

v civilnom konaní. Prokurátor na základe toho súdu navrhol, aby bol poškodený - žalobca podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilné konanie. V zápisnici o konaní o dohode o vine a treste zo dňa 02. 03. 2017 v trestnej veci obvineného D. L. J., B. sa uvádza, že poškodenému bolo doručené upovedomenie o termíne na konanie o dohode o vine a treste dňa 22. 02. 2017 a poškodený nebol prítomný. Žalovaný v 4. rade v otázke náhrady škody navrhol riešiť vec v civilnom konaní. Prokurátor na základe toho súdu navrhol, aby bol poškodený - žalobca podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilné konanie. Žalobca podaním zo dňa 14. 08. 2020 požiadal Špecializovaný trestný súd o zaslanie rovnopisu rozsudku a vyznačenie jeho právoplatnosti a vykonateľnosti, nakoľko podľa informácií žalobcu bol dňa 13. 04. 2017 vydaný rozsudok, ktorým schválil dohodu o vine a treste a obžalovaných uznal za vinných, pričom bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

1.2. Na Okresný súd Nitra bola podaná žaloba, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaných v I. a 2. rade zaplata sumy vo výške 6 308,15 eura. Konanie sa vedie pod sp. zn. 36C/74/2022. Okresný súd Nitra v danej veci rozhodol rozsudkom 36C/74/2022-154 zo dňa 11. 04. 2023 tak, že žalobu žalobcu zamietol a žalovaným v 1. a v 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Voči rozhodnutiu bolo podané odvolanie žalobcu dňa 19. 05. 2023. Konanie nie je právoplatne skončené.

1.3. Súd prioritne posudzoval aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu na podanie žaloby. Vo vzťahu k namietanej aktívnej vecnej legitímácii žalobcu súd vyhodnotil, že žalobca bol účastníkom zmluvy o NFP ako poskytovateľ a SIA bola len orgánom, ktorá žalobcu zastupovala ohľadne predmetnej zmluvy, a preto žalobca je aktívne vecne legitímovaný na podanie žaloby, je osobou, ktorá je oprávnená na uplatnenie nároku na náhradu škody. Súd poukazuje na to, že rozsudkom ŠTS bol priamo žalobca odkázaný ako poškodený so svojim nárokom na civilný proces.

1.4. Súd mal preukázanú aktívnu legitímáciu žalobcu, a keďže v spore vzniesli žalovaní námietku premlčania nároku, bolo podstatným pre rozhodnutie veci vyriešenie otázky, či žalobcom uplatnený nárok v konaní je premlčaný. Právo na náhradu škody sa premlčuje v lehotách podľa § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, pričom Občiansky zákonník rozlišuje medzi tzv. subjektívnou lehotou, ktorá začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode, ako aj o tom, kto za ňu zodpovedá a tzv. objektívnou lehotou, ktorá plynie odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla. Právo na náhradu škody sa premlčí v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe počítanej odo dňa, keď sa poškodený dozvie, že došlo k škode a o tom, kto za ňu zodpovedá (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Objektívna premlčacia doba je 3-ročná, uplatní sa len pri škode, ktorá nebola spôsobená úmyselne (škoda spôsobená z nebanlivosti) a začne plynúť od okamihu škodnej udalosti. Len ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, platí desaťročná objektívna premlčacia doba (§ 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Sporové strany počiatok tejto lehoty stanovovali odlišne, keď žalobca tento okamih spájal s doručením rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica č. 3T 6/2017 zo dňa 13. 04. 2017, keď sa podľa neho preukázateľne dozvedel o vzniknutej škode a kto za ňu zodpovedá, žalovaní tvrdili uplynutie tak subjektívnej, ako aj objektívnej lehoty, uviedli viaceré dôvody, pre ktoré považujú nárok žalobcu za premlčaný.

1.5. Na základe vykonaného dokazovania bolo zrejme, že žalobca bol poškodeným v rámci trestného konania a dňa 14. 04. 2016 mal žalobca vedomosť o škode, keď v daný deň si výšku náhrady škody uplatnil. V rámci trestného konania žalobca poskytol súčinnosť orgánom činným v trestnom konaní, predložil projektovú dokumentáciu, faktúry, ako aj ostatné dokumenty, týkajúce sa samotnej zmluvy o NFP. V rozsudku ŠTS boli v skutkovej vete uvedené jednotlivé sumy, predstavujúce škodu, pričom už aj v samotnom uznesení o vznesení obvinenia zo dňa 14. 11. 2014 boli uvedené jednotlivé dodávateľské faktúry, ktoré sa celej veci týkali. Podľa súdu však túto vedomosť nemohol nadobudnúť žalobca dňa 08. 01. 2015, pretože v tento deň mu bolo doručené len upovedomenie o tom, že bolo vznesené obvinenie, t.j. nebolo mu doručené uznesenie zo dňa 14. 11. 2014. Súd poukázal na to, že žalobcovi boli doručované oznámenia od ÚŠP GP SR, v ktorých boli uvedení žalovaní, bol špecifikovaný prečin, pre ktorý boli žalovaní stíhaní, a že sa uskutoční konanie o vine a treste. Teda je nesporné, že v tomto čase žalobca mohol vedieť, že práve tieto osoby sú osobami, ktoré za škodu zodpovedajú a voči ktorým následne podal aj žalobu. Vzhľadom k vznesenej námietke premlčania, ktorú vzniesli žalovaní, súd vyhodnotil, že žalobca mal skutočnú vedomosť o osobách škodcu dňa 14. 08. 2020, keď v žiadosti vyslovene uviedol, že podľa informácií žalobcu bol dňa 13. 04. 2017 vydaný rozsudok, ktorým schválil dohodu o vine a treste a obžalovaných uznal za vinných, pričom bol s nárokom na náhradu škody

odkázaný na civilný proces. Súd ustálil daný okamih za začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, keď najneskôr v tomto momente žalobca preukázateľne mal vedomosť o škodcovi a škode. Keďže žaloba bola podaná žalobcom na súde dňa 19. 08. 2022, bola podaná zjavne po uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty, v rámci ktorej bol žalobca povinný svoj nárok uplatniť na súde. Pokiaľ tak žalobca nekonal, sám sa vystavil riziku, že žalovaní v konaní vznesú námietku premlčania, na ktorú je súd povinný prihliadnuť. Súd preto z dôvodu opodstatnenosti žalovanými vznesenej hmotnoprávnej námietky premlčania žalobu zamietol, a preto nebolo nutné vykonávať akéhokoľvek dokazovanie ohľadom preukázania výšky uplatnenej škody.

1.6. Žalobca zároveň poukazoval, že žalovaní škodu uznali. Podstatou inštitútu uznania záväzku je, že uznanie záväzku urobené spôsobom požadovaným zákonom zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že záväzok v uznanom rozsahu v čase uznania trval. Uznanie musí mať písomnú formu, a to aj v prípade, že záväzok nevznikol na základe písomného úkonu, musí byť z neho zrejmý dôvod vzniku pohľadávky, musí v ňom byť presne určená výška pohľadávky a musí obsahovať aj prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Neformálne uznanie dlhu nespôsobuje účinky uznania dlhu. S poukazom na vyššie uvedené nemožno dať žalobcovi za pravdu, že žalovaní voči nemu uznali škodu, nakoľko vyhlásenie žalovaných, na ktoré poukazoval žalobca, nemá účinky uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka.

1.7. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že žalovanému v 1. rade, žalovanému v 2. rade, žalovanému v 3. rade, žalovanému v 4. rade súd náhradu trov konania priznal v rozsahu 100%, pretože vo veci mali plný úspech, pričom dôvody hodné osobitného zreteľa s poukazom na ustanovenie § 257 CSP zistené u strán sporu, ani v okolnostiach veci zistené neboli. O výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, odôvodniac ho dôvodmi v ustanovení § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Uviedol, že v konaní bolo na základe vykonaných dôkazov zistené, že rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-3T/6/2017 zo dňa 13. 04. 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13. 04. 2017 (ďalej len „trestný rozsudok“) bola schválená dohoda o vine a treste medzi prokurátorom a žalovanými, pričom žalobca ako poškodený bol so svojim nárokom odkázaný na civilný proces z toho dôvodu, že sa nezúčastnil konania o dohode o vine a treste. Žalobca si dňa 14. 04. 2016 prostredníctvom splnomocnenca poškodeného v rámci adhézneho konania uplatnil škodu vo výške 106 892,21 eura. V rámci konania o dohode o vine a treste a trestného rozsudku bola vo vzťahu k obvineným a k predmetným skutkom určená škoda iným spôsobom, ako si ju uplatňoval poškodený, a to tak, že z druhého odseku skutkovej vety uvedenej na strane 2 rozsudku vyplýva, že žalovaná 1 a žalovaný 2 spoločným konaním spôsobili žalobcovi škodu vo výške 2 327,40 eura (prostriedky z rozpočtu Európskych spoločenských – t.j. 85%) a vo výške 410,71 eura (prostriedky zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky), z tretieho odseku skutkovej vety trestného rozsudku uvedenej na strane 2 rozsudku vyplýva, že žalovaná 1 a žalovaný 2 spoločným konaním spôsobili žalobcovi škodu vo výške 3 570,04 eura (prostriedky zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky), t.j. spolu bola škoda, za ktorú zodpovedajú výhradne žalovaná 1 a žalovaný 2 vyčíslená vo výške 6 308,15 eura, pričom táto škoda bola uplatnená samostatne v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 36C/74/2022. V zmysle tretieho odseku skutkovej vety uvedenej na strane 2 trestného rozsudku vyplýva, že žalovaní v nadväznosti na ustanovenie § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka spolu zodpovedajú za spôsobenie škody vo výške 20 230,23 eura (prostriedky z rozpočtu Európskych spoločenských). Sumu 3 570,04 eura v zmysle trestného rozsudku (prostriedky zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky) si neuplatnil žalobca voči odsúdeným číslo 3. a 4. v zmysle trestného rozsudku, nakoľko odsúdení číslo 3. a 4. trestným rozsudkom neboli odsúdení za prečin subvenčného podvodu v zmysle § 225 Trestného zákona. Z neznámych dôvodov však v bode 8 odôvodnenia rozsudku súd nezmiňuje spôsobenú škodu vo výške 20 230,23 eura, ktorá bola predmetom konania aj napriek tomu, že vznik tejto škody zo skutkovej vety trestného rozsudku vyplýva. Ďalej bolo v konaní zistené, že trestný rozsudok nebol poškodenému riadne doručený a k jeho doručeniu došlo až dňa 21. 08. 2020, na základe žiadosti žalobcu zo dňa 14. 08. 2020, pričom súd mal za to, že práve deň 14. 08. 2020 bol v zmysle vykonaného dokazovania dňom, kedy boli u žalobcu splnené podmienky pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, vo vzťahu k posúdeniu premlčania nároku žalobcu, nakoľko súd nevzal do úvahy osobitosti prípadu, a to najmä skutočnosť, že v danom prípade zo strany orgánov činných v trestnom konaní došlo k použitiu inštitútu dohody o vine a treste, čo predstavuje tzv.

odklon v trestnom konaní a ani skutočnosť, že k prvému preukázateľnému doručeniu trestného rozsudku žalobcovi došlo až dňa 21. 08. 2020, a to v dôsledku možného pochybenia trestného súdu, čo značne ovplyvnilo ďalšie pokračovanie žalobcu v konaní. Žalobca bol v adhéznom konaní stranou konania ako poškodený, čo nebolo nijakým spôsobom spochybnené, pričom spochybňovanie postavenia žalobcu ako poškodeného, ako aj riadne uplatnenie nároku poškodeného sa javí byť irelevantné s ohľadom na použitie inštitútu dohody o vine a treste. Žalovaní bez akýchkoľvek námietok podpísali návrh dohody o vine a treste s tým, že sa k spáchaniu skutku priznali a jednoznačne sa zhodne vyjadrili „áno, škodu uznávam a navrhujem ju riešiť v civilnom konaní“. V prípade, ak by obvinení škodu neuznali, nesplnili by ani podmienky na uzavretie dohody o vine a treste a nedostali by tak výmenou za priznanie nižší trest. V bode 30. odôvodnenia rozsudku súd potvrdzuje skutočnosť, že žalobca bol poškodeným v trestnom konaní, pričom súd dospel k názoru, že poškodený mal vedomosť o škode už dňa 14. 04. 2016, kedy si poškodený v trestnom konaní uplatnil škodu vo výške 106 892,21 eura. Súd v bode 30. odôvodnenia rozsudku konštatoval, že uznesenie o vznesení obvinenia v danom prípade nemalo relevanciu vo vzťahu k vedomosti poškodeného o škode a jej výške. Žalobca sa nemôže stotožniť s tvrdením, že už dňa 14. 04. 2016 mal vedomosť o škode a jej výške, nakoľko dňa 14. 04. 2016 bola uplatnená škoda vo výške 106 892,21 eura, ktorá zodpovedala všetkým poskytnutým prostriedkom na účely realizácie projektu po odrátaní vrátených finančných prostriedkov v rámci realizácie projektu, avšak v priebehu následného vyšetrovania, resp. v rámci konania o dohode a vine treste sa stanovila skutočná škoda spôsobená trestným činom v rozdielnej výške ako bola uplatnená poškodeným, a to vo výške uvedenej v skutkovej vete trestného rozsudku. Jedine právoplatný trestný rozsudok má v danom prípade pre poškodeného relevanciu pre následné pokračovanie v konaní, nakoľko v prípade, ak poškodenému nebol doručený právoplatný trestný rozsudok, nemohol mať poškodený preukázanú vedomosť o tom, v akom znení bola dohoda o vine a treste schválená a či bola uzatvorenými so všetkými obvinenými, tak ako prokurátor súdu navrhol. Uvedená skutočnosť má zásadný význam vo vzťahu k vedomosti o výške škody a o tom, kto za ňu zodpovedá. Žalobca má za to, že z povahy dohody o vine o treste vyplýva skutočnosť, že na daný prípad nemožno aplikovať mnohokrát zaužívanú rozhodovaciu činnosť súdov, v zmysle ktorej pre vedomosť poškodeného o škode stačí orientačná znalosť rozsahu výšky škody, pričom žalobca poukazuje na skutočnosť, že o presnej výške sa mohol dozvedieť jedine z doručeného trestného rozsudku, ktorým bola dohoda o vine a treste schválená. Nepostačuje okamih doručenia písomností ohľadom konania o dohode o vine a treste zo strany prokurátora, nakoľko do času doručenia trestného rozsudku poškodený nemal preukázanú vedomosť o tom, aká konkrétna dohoda o vine a treste bola schválená. Avšak, ako skutočnú vedomosť poškodeného súd použil dátum 14. 08. 2020, kedy žalobca vyhotovil žiadosť o zaslanie rozsudku, nakoľko pri zasielaní oznámení Úradu špeciálnej prokuratúry o konaní o dohode a vine a treste nemohlo dôjsť k preukázanej vedomosti poškodeného. Preukázaná vedomosť poškodeného o škode a škodcoch nemohla objektívne nastať dňa 14. 08. 2020, nakoľko v tejto dobe žalobca mohol mať iba informácie z telefonického komunikácie s infocentrom trestného súdu, teda nemožno hovoriť o preukázanej vedomosti o škodcoch a škode a ani o jej výške. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 24Co/31/2017 zo dňa 07. 12. 2017. Uviedol, že u poškodeného je možné mať preukázanú vedomosť o vzniknutej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá až preukázateľným doručením rozsudku poškodenému, a to dňa 21. 08. 2020. Súd podľa názoru žalobcu dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom je zjavné, že nezohľadnil špecifika prípadu spočívajúce v použití odklonu v trestnom konaní a v neskoršom ustálení výšky škody, riadnom nedoručení trestného rozsudku poškodenému a existencii väčšieho počtu obvinených z viacerých trestných činov s rozdielnou právnou a skutkovou kvalifikáciou trestného činu. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. 03. 2011 sp. zn. 3Cdo/231/2009. Mal za to, že pri argumentácii súdu v odôvodnení rozsudku, ako aj pri argumentácii žalovaných nebol vzatý do úvahy odklon v trestnom konaní v podobe dohody o vine a treste, pričom v takom prípade nemusí dochádzať k inak obligatórnym postupom orgánov činných v trestnom konaní. Samotné účinky dohody o vine a treste môžu nastať voči stranám konania až schválením dohody o vine a treste súdom, pričom poškodený o tejto skutočnosti nebol upovedomený zo strany trestného súdu riadne a včas, ale až dňa 21. 08. 2020, a to na základe žiadosti žalobcu o zaslanie rozhodnutia zo dňa 14. 08. 2020. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel, alebo aby napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaná v 1. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že žalobca tvrdí v bode 9. odvolania, že bol v adhéznom konaní stranou konania - poškodeným, avšak následne to viac krát poprel tvrdeniami, že nepozná výšku škody a osoby zodpovedné za škodu. Má za to, že skutočnosť, že bol stranou konania nepreukázal, napriek jeho tvrdeniam, že návrh do adhézneho konania bol podaný 14. 04. 2016.

Dokumenty v spise takémuto tvrdeniu nenasvedčujú, nakoľko z nich nevyplýva, že došlo k uplatneniu nároku, pretože riadne a včas podaný návrh na náhradu škody musí spĺňať určité náležitosti a to z akých dôvodov, v akej výške a voči komu sa uplatňuje. Preto majú za to, že v trestnom konaní - v adhéznom konaní nebol podaný návrh na náhradu škody, a preto aj z tohto dôvodu došlo k premlčaniu nároku, ktorý si svojou žalobou uplatňoval. K tvrdeniu žalobcu, že na daný prípad nemožno aplikovať rozhodovaciu činnosť súdov, v zmysle ktorej pre vedomosť poškodeného o škode stačí orientačná znalosť rozsahu výšky škody, uviedla, že nie je dôležité, aby mal žalobca preukázanú vedomosť o tom, že konkrétna dohoda o vine a treste bola schválená tak, ako to uvádza v odvolaní, ale stále platia ustanovenia Občianskeho zákonníka, že premlčacia doba sa počíta, od kedy sa poškodený dozvie o škode a kto za ňu zodpovedá, čo judikatúra už mnohokrát upravila a to tak, že postačuje vedomosť o približnej škode a získanie informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže žalobca/poškodený urobiť dostatočný úsudok o tom, ktorá konkrétna fyzická alebo právnická osoba za škodu zodpovedá. Nie je dôležité, že bola schválená dohoda o vine a treste, pretože je na žalobcovi, či bude uplatňovať škodu, ktorú uplatnil v adhéznom konaní, škodu, ktorá bola uvedená ako kvalifikačný predpoklad pre udelenie trestu alebo škodu vyššiu, nižšiu, ak ju bude vedieť odôvodniť a preukázať a to platí aj o osobách, ktoré mali škodu spôsobiť. Žalobcom v odvolaní použitá analógia doručovania (judikát R 64/2013) nie je namieste. Žalobcovi nezačínajú doručenie trestného rozsudku plynúť lehoty pre uplatnenie práva alebo vykonanie povinnosti, ako je to v prípade doručenia rozsudku, od ktorého sa odvíja napr. lehota na podanie odvolania. Ohľadne plynutia premlčacej doby v súvislosti s uplatňovaním škody sú zákonom a judikatúrou upravené iné momenty začatia plynutia premlčacej doby, ako je doručenie rozhodnutia. V súdnom konaní bolo preukázané, že žalobca mal preukázanú vedomosť o škode a škodcoch pred doručenie trestného rozsudku, navyše, každý má povinnosť starať sa o svoje práva, aby svoje procesné oprávnenia uplatňoval včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou, teda dôsledne sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu. Čo sa týka tvrdení uvedených v odvolaní v bode 11., že o preukázanú vedomosť o vzniknutej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, ide až preukázateľným doručenie rozsudku, tak isto nie je na mieste, nakoľko o škode a jej výške vedel žalobca už počas trestného konania (sám tvrdí, že ju uplatnil, čiže poznal, z akých dôvodov, v akej výške a voči komu uplatňuje nárok na náhradu škody), a ďalej možno uviesť, že o osobách, ktoré mali škodu spôsobiť sa dozvedel vo viacerých momentoch, ktoré sú uvedené v súdnom spise a rozsudku, napr. aj doručenie oznámenia dňa 20. 02. 2017 od ÚŠP GP SR, v ktorom bola uvedená osoba žalovanej v 1. rade, bol v ňom špecifikovaný prečin, pre ktorý je stíhaná s tým, že sa uskutoční ohľadne tejto osoby konanie o vine a treste, alebo ako uviedol okresný súd vo svojom rozsudku v bode 31. dňa 14. 08. 2020, mal žalobca dostatočne pravdepodobný úsudok o tom, ktoré konkrétne osoby za škodu zodpovedajú - ide o deň vyhotovenia žiadosti o zaslanie trestného rozsudku žalobcovi. K bodu 17. odvolania judikatúra uvádza, že postačuje približná znalosť rozsahu škody, t.j. ide o vedomosť o škode približnej s možnosťou jej dodatočného spresnenia, teda ide o vedomosť o škode, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde (NS SR sp. zn. 3Cdo/231/2009). V odvolaní sa žalobca snaží umelo navodiť stav, že on nevedel nič o škode, ani o tom, kto škodu spôsobil, snaží sa docieľiť to, že jeho vedomosť má byť založená až doručenie trestného rozsudku. Avšak táto jeho snaha je v rozpore s jeho tvrdením, že uplatnil nárok v trestnom konaní a aj s tým, že mu boli preukázateľne doručené iné dokumenty, z ktorých sa dozvedal o priebehu vyšetrovania, a nakoniec, v rozpore aj s obsahom jeho žiadosti o zaslanie rozsudku trestného súdu. Ak sa žalobca odvoláva na odklon v trestnom konaní v podobe dohody o vine a treste, treba uviesť, že tento odklon nemá dosah na lehoty, predpoklady na podanie žaloby v zmysle občiansko-právnych predpisov. Jeho práva sa neodvíjajú od dohody o vine a treste, ale od vzniku škody a vedomosti o pravdepodobnom škodcovi. Z uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Žiadala, aby jej bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Žalovaní v 2. až 4. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedli, že sa stotožňujú s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením. Majú za to, že súd sa náležite vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami a argumentáciami oboch procesných strán, vzal pri svojom rozhodovaní do úvahy všetky dôkazy v konaní vykonané a na podklade vykonaných dôkazov vec správne právne posúdil a pri svojom rozhodovaní správne aplikoval a interpretoval právne normy, ako aj rozhodnutia v rámci súdnej praxe. Súd v súlade s požiadavkami Európskeho súdu, ako aj ÚS SR kladenými na rozhodnutia a ich odôvodnenia, dostatočne a hodnoverne odôvodnil svoje rozhodnutie. Poukázali na to, že žalobca opakovane, a to či už vo svojich vyjadreniach alebo aj vo svojom odvolaní sa snaží navodiť dojem, že o škode a kto za ňu zodpovedá sa mohol dozvedieť až z doručenie trestného rozsudku, teda najskôr až dňa 21. 08. 2020. Z vykonaného dokazovania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu

súdu prvej inštancie, však jednoznačne vyplynulo, že toto tvrdenie žalobcu je účelové s cieľom navodiť dojem, že zákonná subjektívna premlčacia doba, v ktorej si žalobca mohol uplatniť svoj nárok, mu márne neuplynula. Žalobca vystupoval v prebiehajúcim trestnom konaní ako poškodený a ako poškodený v zmysle § 46 a iné Trestného poriadku mal a mohol si uplatňovať svoje práva. S poukazom na § 173 Tr. poriadku, predovšetkým na to, že rozsudok sa doručuje poškodenému, ak uplatnil nárok na náhradu škody v súlade so zákonom, je zrejmé, že žalobca ako poškodený si svoj nárok na náhradu škody v rámci adhézneho konania neuplatnil riadne a včas, tak ako to má na mysli ustanovenie § 46 ods. 3 TP (viď zápisnica o výsluchu poškodeného zo dňa 14. 04. 2016 a chýbajúci pokyn na doručenie tr. rozsudku poškodenému súdom). Preto v prípade, že zo strany trestného súdu neboli poškodenému doručované rozhodnutia, nie je to možné to dávať na ľarchu žalovaným. A to aj s poukazom na absolútnu nečinnosť poškodeného. Navyiac, z dokazovania je zrejmé, že žalobca mal už v priebehu trestného konania vedomosť o škode aj o zodpovedných osobách, teda túto vedomosť nenadobudol, ako to opakovane tvrdí, až dorúčením rozsudku. Tvrdenie žalobcu v odvolaní, že z povahy dohody o vine a treste vyplýva skutočnosť, že na daný prípad nemožno aplikovať mnohokrát zaužívanú rozhodovaciu činnosť súdov, v zmysle ktorej pre vedomosť poškodeného o škode stačí orientačná znalosť rozsahu výšky škody, pričom poukázal opakovane, že o presnej škode sa mohol dozvedieť jedine z dorúčeného trestného rozsudku, ktorým bola dohoda o vine a treste schválená, žalovaní v 2., 3. a 4. rade uvádzajú, že považujú tvrdenie žalobcu za absolútne ničím nepodložené, a práve naopak, toto tvrdenie žalobcu je možné jednoducho vyvrátiť judikatúrou a právnou praxou súdov, na ktorú všetci žalovaní v priebehu celého konania poukazovali. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pri práve na náhradu škody sa viaže na okamih, kedy poškodený preukázateľne nadobudol vedomosť o tom, že mu vznikla škoda a kto za ňu zodpovedá a nezávisí na tom, či a kedy si poškodený zabezpečí dostatok dôkazov, alebo kedy sa pre neho vytvorí priaznivejšia procesná situácia na to, aby skutkové okolnosti, o ktorých má vedomosť, mohol v súdnom konaní preukázať (viď rozhodnutie NS SR 4Cdo 152/2010). Poškodený sa dozvie o škodcovi v okamihu preukázateľného získania informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, ktorá konkrétna fyzická alebo právnická osoba za škodu zodpovedá. V uvedenom okamihu nemusí byť daná z rozhodnutia v trestnom konaní vyplývajúca nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a o jeho zodpovednosti (rozsudok NS SR 1Cdo 82/2009). Uviedol, že o presnej výške škody v čase podania žiadosti zo dňa 14. 08. 2020 žalobca vedel. Žalobca v odvolaní v súvislosti s nedoručením mu rozsudku súdom poukázal na analógiu s doručovaním v civilnom konaní, čo je však z pohľadu žalovaných v 2., 3. a 4. rade nevhodné, nakoľko trestný rozsudok mal byť doručovaný poškodenému v zmysle ustanovení Trestného poriadku. V prípade, že zo strany trestného súdu neboli poškodenému doručované rozhodnutia, to nie je možné dávať na ľarchu žalovaným. S poukazom na absolútnu nečinnosť poškodeného, pritom z dokazovania je zrejmé, že žalobca mal už v priebehu trestného konania vedomosť o škode, aj o zodpovedných osobách, teda túto vedomosť nenadobudol, ako to opakovane účelovo tvrdí, až dorúčením rozsudku. Z obsahu žiadosti žalobcu zo dňa 14. 08. 2020 je zrejmé, že najneskôr v čase vyhotovenia žiadosti mal žalobca vedomosť, že trestná vec žalovaných bola ukončená, že bola ukončená rozsudkom, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste, že bol žalobca ako poškodený odkázaný so svojim nárokom na civilné konanie. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku správne právne vysporiadal s námietkou premlčania vznesenou žalovanými a hodnoverne odôvodnil svoje rozhodnutie vyhodnotiť túto námietku premlčania ako dôvodnú. K použitej judikatúre v odvolaní, a to konkrétne rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo 231/2009, ohľadne posúdenia otázky, kedy sa poškodený dozvedel o škode, je potrebné uviesť, že žalobca zámerne opomenul časť citácie a to: „kedy nadobudol vedomosť o rozsahu majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, a to aspoň v približnej sume s možnosťou jej dodatočného spresnenia, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť na súde“, z čoho je zrejmé, že žalobca sa zámerne snaží navodiť dojem, že nemal vedomosť ani o škode a ani o tom, kto za ňu zodpovedá až do doručenia trestného rozhodnutia. Odvolávanie sa žalobcu na tzv. špecifikáciu prípadu ohľadne použitia odklonu v trestnom konaní, v neskoršom ustálení výšky škody, nedoručení rozhodnutia, existencie vyššieho počtu obvinených z viacerých trestných činov s rozdielnou právnou a skutkovou kvalifikáciou trestného činu, je absolútne tendenčné a to len s cieľom posunúť umelo subjektívnu premlčaciu dobu. Laxný prístup žalobcu, jeho dlhodobá pasivita a nečinnosť, podanie žaloby až dňa 19. 08. 2022, t.j. 5 rokov po právoplatnosti rozhodnutia, pričom mal vedomosť o splnení podmienok pre uplatnenie si nároku na náhradu škody súdnou cestou v civilnom konaní, je nutné pričítať len na ujmu žalobcu, pretože toto jeho konanie rozhodne nie je možné považovať za riadne pokračovanie v konaní po skončení trestného konania. Právo žalobcu na uplatnenie si nároku na náhradu škody cestou žaloby na všeobecnom súde existovalo a bolo nezávislé od trestného konania, pasivitou žalobcu však došlo k premlčaniu tohto jeho práva. Súd prvej inštancie v konaní postupoval správne, náležite zistil skutkový stav, vysporiadal sa so

všetkými relevantnými skutočnosťami a argumentáciami procesných strán a pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy všetky dôkazy, ktoré boli v konaní vykonané a na podklade týchto vykonaných dôkazov vec správne právne posúdil a pri svojom rozhodovaní správne aplikoval a interpretoval právne normy, ako aj rozhodnutia v rámci súdnej praxe, a preto dôvody uvádzané žalobcom v odvolaní ako dôvody, ktoré by mali byť dôvodmi pre zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, nie sú spôsobilé na takéto zrušenie, prípadne zmenu napadnutého rozhodnutia. Z uvedených dôvodov navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalovaným v 2., 3. a 4. rade priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou – žalobcom, v neprospech ktorého bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby jeho zopakovania alebo doplnenia (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

6. Žalobca sa žalobou zo dňa 19. 08. 2022 domáhal, aby súd zaviazal žalovaných v 1. až 4. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi titulom škody sumu vo výške 20 230,23 eura spolu s príslušenstvom, ako aj trovy konania. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol, pričom dôvodom zamietnutia žaloby bola dôvodne vznesená námietka premlčania zo strany žalovaných. Tento záver súdu prvej inštancie v odvolaní namietol žalobca, preto je práve táto otázka predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Za právne posúdenie veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

10. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z dôvodov uvedených žalobcom v odvolaní dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil, pričom v odôvodnení rozhodnutia dal odpovede a riadne odôvodnil všetky pre posúdenie veci podstatné skutočnosti a to i tie, ktoré žalobca uvádzal v odvolaní, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje. Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie a k námietkam uvedeným v odvolaní žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

11. Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádzal, že z jemu neznámych dôvodov v bode 8. odôvodnenia rozsudku súd nezmeňuje spôsobenú škodu vo výške 20 230,23 eura, ktorá bola predmetom konania, aj napriek tomu, že vznik tejto škody zo skutkovej vety trestného rozsudku vyplýva, k tomu je potrebné uviesť, že je pravdou, že v bode 8. odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je v celom rozsahu uvedený výrok rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. BB-37 6/2017 zo dňa 13. apríla

2017, čo však samo o sebe nespôsobuje nesprávnosť napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, pričom odvolací súd nepovažoval za dôvodné poukazovanie na skutočnosti, v ktorých žalobca videl osobitosti prípadu – napr. použitie inštitútu dohody o vine a treste. Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádzal, že sa nestotožňuje s tvrdením súdu, že už dňa 14. 04. 2016 mal vedomosť o škode a jej výške, k tomu odvolací súd uvádza, že pre posúdenie námietky premlčania vznesenej žalovanými je rozhodujúci dátum 14. 08. 2020, od ktorého súd námietku premlčania počítal, keď mal za to, že v tento deň mal žalobca skutočnú vedomosť o osobách škodcu, keď v žiadosti uviedol, že podľa informácií žalobcu bol dňa 13. 04. 2017 vydaný rozsudok, ktorým schválil dohodu o vine a treste a obžalovaných uznal za vinných, pričom bol s nárokom na náhradu škody, odkázaný na civilný proces. Dátum 14. 04. 2016 nie je preto z pohľadu rozhodnutia súdom prvej inštancie rozhodujúci. Pokiaľ žalobca tvrdil, že na daný prípad nemožno aplikovať zaužívanú rozhodovaciu činnosť súdov, v zmysle ktorej pre vedomosť poškodeného o škode stačí orientačná znalosť rozsahu výšky škody a o presnej výške sa mohol dozvedieť jedine z doručeného trestného rozsudku, ktorým bola dohoda o vine a treste schválená, k tomu je potrebné uviesť, že žalobca už dňa 14. 08. 2020, keď žiadal Špecializovaný trestný súd o doručenie rozsudku, vedel, že bol vydaný rozsudok, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste, obžalovaní boli uznaní za vinných a žalobca bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces. Bolo teda len na ňom, akú škodu, z čoho pozostávajúcu a v akej výške si uplatní v civilnom konaní, pričom škoda uvedená v opise skutku v trestnom rozsudku neznamena, že táto výška je preukázaná, pretože ak by bola výška škody už v trestnom konaní jednoznačná a jasná, mohol o nej už v trestnej veci rozhodnúť súd, čo však neurobil, ale v zmysle ustanovenia § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal poškodeného – žalobcu s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku pritom, ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, súd odkáže poškodeného na civilný proces. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca mal v čase žiadosti zo dňa 14. 08. 2020 informácie o škode a škodcoch, pričom ani skutočnosť, že došlo k pochybeniu súdu, keď následne rozsudok nebol poškodenému doručený, nemá na tento záver žiaden vplyv a nestotožňuje sa s odvolacou námietkou, že o vzniknutej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá sa dozvedel až preukázateľným doručením rozsudku poškodenému dňa 21. 08. 2020. Obdobnú vec (otázku začiatku subjektívnej premlčacej doby pri náhrade škody) riešil NS SR aj v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/82/2009 z 28. 05. 2010, v ktorom uviedol, že poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá, v okamihu, kedy preukázateľne získal informáciu o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, ktorá určitá (konkrétna) osoba za škodu zodpovedá. Nejedná sa tu preto o nespochybniteľnú istotu o takomto zodpovedajúcom subjekte a ani o stav právneho záveru o zodpovednosti tejto osoby. V tejto veci teda nebol daný dôvod, aby sa plynutie tzv. subjektívnej premlčacej doby u práva na náhradu škody viažuce sa k nastolenej otázke, kedy sa žalobca dozvedel, kto za o škodu zodpovedá, začalo odvíjať až od právoplatnosti uvedeného rozsudku, ako to požadoval dovolateľ. To, že žalobca v spomenutom trestnom konaní si svoj nárok na náhradu škody proti žalovanému uplatnil, iba dokladá zistenie, že mal informáciu o tomto zodpovedajúcom subjekte. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby žalobca chybne odvodzoval od právoplatnosti uvedeného trestného rozsudku, prehliadajúc preukázanú skoršiu vedomosť žalobcu o žalovanom ako osobe – subjekte, ktorý za vzniknutú škodu zodpovedá. Z uvedených dôvodov poukazovanie žalobcom na špecifika prípadu, spočívajúce v použití odklonu v trestnom konaní a v neskoršom ustálení výšky škody, riadnom nedoručení trestného rozsudku poškodenému a existencie väčšieho počtu obvinených z viacerých trestných činov s rozdielnou právnou a skutkovou kvalifikáciou trestného činu, je podľa odvolacieho súdu právne bezvýznamné. Odvolací súd po preskúmaní odvolania žalobcu nevidel dôvody, ktoré by boli spôsobilé spochybniť záver súdu prvej inštancie o počiatku počítania subjektívnej premlčacej lehoty, čo viedlo k zamietnutiu žaloby, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a ostatnými otázkami sa už nezaoberal.

12. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešným žalovaným v 1. až 4. rade priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).